

Milí bratři a sestry,

při čtení dnešního biblického oddílu jsem si vzpomněl na svá školní léta. Jak často nebylo vůbec lehké udržet si své místo v partě kluků, do které jsem patřil. Stačila malá drobnost – nějaký trapas, nedostatek hrdinství (rozumějte: nedostatek odvahy k nějaké lotrovině) – a už jsem stál mimo.

Oběd ve školní jídelně – to byla častá příležitost k tomu, aby si člověk ověřil, jestli s ním parta ještě počítá, anebo už nepočítá. Když mi kamarádi nedovolili přisednout si k jejich stolu a vedle nich jíst. Anebo když jsem to já sám spolu s ostatními nějakému outsiderovi zakázal. To, co vidíme v každém akčním filmu z vězeňského prostředí – že nováček nemůže jíst s „mazáky“ – to jsme dělali už na základní škole těm, kteří se nějakým způsobem neosvědčili, nebo provinili. Byla to zkrátka potupa: neobědovat se svou partou.

Pán Ježíš považoval vždycky za důležité s těmi svými nejen mluvit, ale i jíst. Však byl také „dítětem své doby“. Ve starověkém Předním východě bylo společné stolování velice důležité. Jedlo se rukama z jednoho společného talíře, vsedě na zemi. Lidé se tak dělili o sousto. Tvořili úzké společenství.

A my také přikládáme velkou váhu tomu, s kým sedíme u jednoho stolu a s kým jíme. A to i přesto, že už nejíme z jednoho talíře. Ne každého přece zveme na oběd či na večeři. A nejčastěji obědváme a večeříme se svou rodinou – což se děje částečně z praktických důvodů, ale hlavně proto, že se máme vzájemně rádi.

Společné stolování představuje vzácnou chvíli blízkosti lidí. Jsou to intimní chvíle, které vyžadují určitou kvalitu vztahu. Nelze je prožívat s kýmkoli. Např. apoštol Pavel radí korintským křesťanům: *S tím, kdo si sice říká bratr, ale přitom je smilník nebo lakomec nebo modlář nebo utrhač nebo opilec nebo lupič; s takovým nejezte.* (1K 5,11)

A v dnešním slovu z Písma nám Pán Ježíš velmi působivým, ale i zvláštním způsobem nabízí společnou večeři. *Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.* Je to výzva pro každého z nás. Je to pozvání k velmi důvěrnému společenství s Kristem. Pozvání ke sblížení, téměř až k sjednocení s Ježíšem.

Hned na začátku projevíme trochu údivu nad těmito krásnými slovy. Pán Ježíš touží po společenství s námi. Stojí u dveří našeho srdce. Tluče. A chce být vpuštěn dovnitř. Je zvláštní, že se Ježíš dožaduje o vpuštění. Nemělo by tomu být naopak? Nábožensky přijatelnější by pro nás byla přece opačná situace. Vždyť to my bychom měli prosit jeho, aby nás vpustil do své nebeské blízkosti. *Pane, pusť nás k sobě! Chceme ti být nablízku. Chceme být tebou syceni.* Vždyť on je ten přebohatý Pán, který nám *prostírá stůl a kalich plní po okraj* (Ž 23). On je přece ten, který vystrojil velikou nebeskou hostinu a pozval mnoho lidí – jak to známe z mnoha Ježíšových podobností. (Mt 22; L 14) To jsou časté biblické obrazy o společném jídle s Kristem. Bůh nás zve. Bůh nám otevírá dveře svého království. A my k němu přicházíme. Bůh chystá hostinu a sytí nás. A my se vděčně krmíme jeho dary.

Proto žasnu nad touto nezvyklou Ježíšovou touhou být pozvaný k nám. Odehrává se zde cosi z toho Božího ponížení kvůli člověku. V této jeho touze přijít pokorně k nám se ukazuje Boží láska ve své velikosti. Boží láska, která se pro naši záchranu neváhá snížit prakticky do podoby chudáků a bezdomovců žadonicích o svačinu.

Kristus touží po našem společenství. Ale zároveň na nás netlačí. Respektuje naši svobodu. Nevlamuje se do našeho života násilím. Čeká na pozvání. Čeká na vpuštění dovnitř. A určitě je v tom trpělivější, než ten milý milé z prvního čtení, z Písne písni. Ten milý to brzy vzdal, když mu jeho milá neotvírala. Věřím však, že Kristus s námi hříšnými má více trpělivosti. Že vydrží tlouct na dveře našeho srdce po celý náš život: opakovaně a stále znovu.

V tomto smyslu je zajímavý začátek celého verše. *Hle, stojím u dveří! No tak, člověče, pusť mě dovnitř! Hej ty tam, otevři ty dveře!* Ježíš se zde představuje jako ten, který stojí venku, někde mimo. Domáhá se vpuštění dovnitř, chce být uvnitř s námi. Ale nechává to na nás. To my musíme

vzít za kliku a otevřít. Je to velmi působivá představa Boží obrovské touhy po společenství s člověkem a zároveň Božího respektu vůči lidské svobodě.

Ale co nám brání otevřít ty dveře dokořán? Co nám brání žít v hlubokém a důvěrném společenství s Ježíšem? Z kontextu celého listu do Laodikeje vyplývá, že je to především naše sebe-spokojenost. Naše falešné bohatství. Fakt, že si vystačíme – duchovně i hmotně – sami. Bez Ježíše.

Pán Ježíš vyčítá křesťanům, že jsou vlažní. Raději by je měl horké, anebo studené. Horký i studený křesťan – to je pořád lepší, než vlažný křesťan. Co si ale pod těmito obrazy máme představit? Někteří lidé jsou s těmito jeho výroky rychle hotovi. Říkají, že ta vlažnost, kterou Ježíš nesnáší, je typická pro tradiční církve. Pro křesťany, kteří nic moc pro Krista nedělají, nejsou aktivní ve zvěstování evangelia, nemají plná ústa zbožných slov.

Ale to nemusí být vlažnost, po které se Kristu chce zvracet. Vlažnost zde opravdu znamená jakousi duchovní spokojenost sboru se sebou samým. Může být sbor, kde nic nefunguje, na bohoslužbách je pár lidí, v týdnu se nic duchovního nekoná a veškerá práce sboru se scvrkla na opravy kostela. Ale stejně tak vlažné může být navenek velmi dobře fungující společenství – společenství, které je tak duchovně na výši, že už vlastně ani Krista nepotřebuje.

Horký křesťan – to je křesťan, který pro Pána Ježíše rád pracuje, rád se obětuje, angažuje. Horký křesťan je ten, který tráví mnoho času na modlitbách a sytí se každého dne Božím slovem. Horký křesťan je ten, který žije jako Kristus. Ale zároveň se sebou nikdy není spokojený a nikdy si neosobuje zásluhy za své dílo. Za všechno děkuje Pánu Bohu a prosí o další sílu do dalších činů. Prosí o moudrost a o lásku k druhým lidem. Horkého křesťana bychom mohli stručně charakterizovat jako „bez Krista ani ránu.“

Naopak studený křesťan – to je člověk, který je v krizi. Zažil horká období, ale vystydl. Kázání jej neoslovují. Společenství sboru jej nenaplňuje a začíná se svým bratrům a sestrám začne vyhybat – mimo jiné třeba proto, že ho rozčiluje nadšení horkých křesťanů, o kterých si možná právem myslí, že by jeho náboženský chlad a mráz nepochopili a rychle odsoudili. Je to zkrátka křesťan, který je na dně. *Tak proč se ho Ježíš zastává?*, mohli bychom se ptát. No protože tento člověk dřív nebo později z hloubi svého srdce začne křičet: *Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine. (Ž 130,1) Pomoz mi, Bože, z toho bahna, ve kterém se topím!*

Tak tedy: ať studený anebo horký sbor, ať studený, anebo horký křesťan – oba potřebují Krista a chtějí s ním tvořit úzké společenství.

Jen ten vlažný o nic Krista nežádá. Myslí si, že už zbohatl, že už má všechno, že už se dostal do takové roviny poznání a do takové duchovní výše, že už mu v podstatě Kristus nemá co nabídnout. To samozřejmě nikdy nepřizná a bude všechno halit do perfektních náboženských frází... Ale Kristus vidí do nitra člověka i do nitra sboru. Proto také Ježíš říká: *Zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi...* Nejprve musíme slyšet zvonek, abychom šli ke dveřím. A právě ti, kteří jsou opojeni vlastním úspěchem, ti, kteří rádi poslouchají sami sebe, ti, kteří jsou rádi jen sami se sebou – ti se mají zaposlouchat, zda náhodou neslyší Krista volat anebo zvonit u dveří svého srdce.

Ježíš tedy prapodivně vyjadřuje svou lásku k nám, lidem. Chce být vpuštěn do domu těch, kteří o něho nestojí. Chce být blízko těm, ze kterých se mu vlastně dělá špatně. Chce večeřet s těmi, z kterých se mu chce zvracet. Ano – s takovými, vlažnými křesťany chce tvořit úzké společenství. Právě s takovými!

Tak tedy: *Stojím u dveří a tluču* – nemusíš, člověče, chodit nikam daleko. Stačí jen otevřít své srdce. *Já vejdu a budu s tebou večeřet. I ty nohy ti umyju*, abys byl čistý od hříchu. *A jídlo přinesu*, abys duchovně nehladověl a nežíznil. *Stojím u dveří a tluču*, neboť *dnes musím zůstat v tvém domě*. Pro Pána Ježíše je to důležité. Niterné společenství s námi je pro něho něco zásadního. Něco, po čem opravdu touží - protože nás miluje. A nabízí mnohem, mnohem víc, než si umíme představit.

Milí bratři, milé sestry, vpusťme tedy právě dnes Pána Ježíše dovnitř. Nechme jej vejít do našeho nitra. Nechme se jím očistit od všeho zlého. Dovolme mu, aby svou přítomností nasýtil naše hladové duše a občerstvil naše vyprahlá srdce.

Modleme se: *Pane Ježíši Kriste, zaslechli jsme tvůj hlas. V tuto chvíli se ti tedy otevíráme. Buď naším hostem, skrze svého Ducha se v nás zabydli a proměňuj naše životy. Žij s námi i v nás. Amen.*